

[Holstein.]

offentligt lader Regeringen dem fortsætte deres hidtidige Virksomhed i Statens Tjeneste, som om intet var passeret! Og denne i Form og Indhold lige uhørte offentlige Tilrettevisning uddeler Regeringen saa med samme sikre Takt og Finfølelse lige- ligt til Departementschef Dalhoff, Kontorchef Krogh i Søfartsministeriet og Bankinspektør Tetens, som i flere Aar ikke har været Embedsmand i Handelsministeriet. Befolkningen, der ikke har Tid til at gennemlæse, endsige gennemprøve Rigsadvokatens Indstilling, maa, naar den bliver bekendt med denne Regeringsrøffel, som sætter Slutstenen paa denne enestaaende Rettergang, nødvendigvis faa det Indtryk, at de tre Embedsmænd er tre lige skjoldede og skoldede Mænd fra samme fejlfulde sorte Gryde. Bankinspektør Tetens, Kontorchef Krogh og Departementschef Dalhoff maa være lige gode — saaledes vil den jævne Mand tro —, lige gode i Fejl, lige skødesløse i Udførelsen af deres Gerning i Statens Tjeneste og følgelig lige prestigereducerede og lige dadelværdige. Den højtærede radikal-socialdemokratiske Regering, Broderskabets og Lighedens Apostle, har virkeliggjort Broderskabets og Lighedens Idé i en hidtil ukendt pikant og stilfuld demokratisk Skikkelse.

At Kontorchef Krogh vægrer sig ved at modtage denne i Form og Indhold lige fornærmelige og utrolige Regeringsreprimande Skulder ved Skulder med Departementschefen, er saare rimeligt. Han vilde ikke være en Mand med Selvagtelse, hvis han gjorde det. At Hr. Dalhoff indkasserer denne Røffel med den samme ophøjede Uanfægtelighed og Ro, hvormed han i Fjor indkasserede sit Dobbeltthonorar i Landmandsbanken, og at han lader sig frage Benet i Landmandsbankens Likvidationskasse med samme Sindsligevægt, hvormed han i Fjor fastholdt det, uanset at 90 pCt. af dette Ting fandt hans Dobbeltstilling forargelig og forkastelig som kolliderende med hans Embedsgerning i Statens Tjeneste — dette undrer ikke mig, saa meget mere som jeg ved eller er overbevist om, at Hr. Dalhoff regner med — og ikke uden Grund —, at det kun er et Spørgsmaal om lidt Tid, før han igen er lige saa velbeslaaet med offentlige Hverv og Ben som under sin hidtidige Virksomhed i Statens Tjeneste. Derimod finder jeg det ikke alene forunderligt, men oprørende, at Bankinspektør Tetens retligt, tjenstligt, moralsk, personligt, offentligt skal slaas i Hartkorn med den prestigeruinerede og kompromitterede, af alle højere Embedsmænd tjenstligt og per-

sonligt mindst respektberettigede og mest angribelige Mand. Hvis Bankinspektøren uden Indsigelse havde accepteret et saadant moralsk og tjenstligt Justitsmord, saa havde han tilsidesat den Hensyntagen og Omsorg, som han skylder baade sin personlige Ære og sin Embedsstillings Prestige. Det tjener til hans Ros, at han ikke blankt har accepteret *tribunae plebis* samvittighedsløse og hensynsløse Laden haant om begge Dele. Skal Bankinspektøren og Departementschefen dømmes i Flæng, saa tror jeg, Bankinspektøren passende kan møde sine Bødler med den berømte franske Diplomats Ord: jeg regner ikke mig selv for ret meget, naar jeg betragter mig, men for en hel Del, naar jeg sammenligner mig.

Naturligvis er Hr. Dalhoff ogsaa en Mand af Ære. Hvem er ikke det? Det er jo enhver i dette Land, der ikke har begaaet en i den offentlige Mening vanærende Handling, og selv de, der har gjort dette, genvinder jo hurtigt det tabte. Vist har Departementschefen det, der kaldes Æren, i Behold, selv om han har sat Embedsprestigen over Styr, men han har mere end tilstrækkelig klart lagt for Dagen, at han savner en stolt Mands høje Æresbegreb.

Er de hidtil omtalte Kendsgerninger ikke tilstrækkeligt Bevis herfor, skal jeg minde om endnu et Par Stykker. Først de tre store erhvervsdrivendes Erklæring. Ja, det er jo ikke alle, der er store som næringsdrivende, der ogsaa er store som Mennesker. Den ene Dag den ufrivilligt fældende Reprimande, den næste Dag den frivilligt frelsende Rekommandation! Naar Nøden er størst, er Hjælpen jo nærmest; nu i Sorrig, nu i Glæde, nu i Fald og nu i Sæde!

Ogsaa dette unævnelige Aktstykke med Grosserer-Societetets Formands Tillægskommentar, hvilken i hele sin Usselhed føjer sig ind som et vel afpasset, værdigt Led i Ringen i de stores og ansetes Trust, modtager Departementschefen, ikke alene uden Blu, men med Tilfredshed, som en Husassistent i Bekneb, der beder sit gamle Herskab om en anbefaling. En saadan anbefaling er i et Tilfælde som her naturligvis ikke blevet givet uden Vished for, at den var ønsket i hvert Fald af Hr. Dalhoff. I hvilken Tak, nemmelighedsgæld staaer den kompromitterede Departementschef i Handelsministeriet ikke i Fremtiden til Erhvervslivets store! Hvilken servus servorum mercatorum har de ikke for Fremtiden sikret sig!

Hvad vilde i Grunden være rimeligere, end at Hr. Dalhoff blev afskediget og pensioneret af den Stat, i hvis Tjeneste han har kompromitteret sig saa uhjælpeligt, og der-